

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/920/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3712211736
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Prikrylová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3712211736.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Prikrylovej a členov senátu JUDr. Ivety Záleskej a JUDr. Ivica Čelkovej v právnej veci žalobcu POHOTOVOSTĚ, s.r.o. so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO 35807598, právne zastúpeného Fridrich Paľko, s. r. o. so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO 36864421, proti žalovanému Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica č. k. 4C/137/2012-42 zo dňa 23. septembra 2013, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol žalobu v spojenom konaní a žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Žalobca sa svojimi návrhmi pôvodne vedenými na súde prvého stupňa pod sp. zn. 4C 137/2012, 4C 140/2012, 4C 141/2012, 4C 146/2012, 4C 147/2012, 4C 148/2012, 4C 176/2012, 4C 177/2012, 4C 178/2012, 3C 127/2012, 3C 128/2012, 3C 138/2012, 6C 146/2012, 6C 177/2012, 8C 125/2012, 8C 162/2012 a 10C 118/2012, ktoré súd prvého stupňa spojil na spoločné konanie pod sp. zn. 4C 137/2012, domáhal náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu bola spôsobená nesprávnym úradným postupom spočívajúcim v tom, že o návrhu žalobcu na zmenu súdneho exekútora rozhodol súd po uplynutí zákonom stanovenej lehoty 15 dní. V predmetnej veci súd prvého stupňa v zmysle § 115 ods. 1 O.s.p. nariadil na prejednanie veci samej pojednávanie na deň 04.09.2013. Pojednávanie odročil za účelom opätovného predvolania účastníkov, a to na deň 23.09.2013. Žalobca žiadal zrušiť nariadené pojednávanie z dôvodu rozhodnutia o otázke nestrannosti súdu a zákonného sudcu, zároveň predložil návrh na doplnenie dokazovania, konkrétne znalecký posudok na výšku škody, ktorá mu nesprávnym úradným postupom vznikla. Súd prvého stupňa poukázal na právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu o nevyhlásení zákonnej sudkyne a na ich doručenie právnomu zástupcovi žalobcu. Navrhovaný dôkaz nepripustil, konštatoval, že žalobca o zadaní znaleckého posudku nepredložil žiaden dôkaz, naviac, že žalobca mal už dostatok času na preukázanie svojich tvrdení. Vo veci rozhodol za aplikácie § 3 ods. 1 písm. d/, § 3 ods. 2, § 9 ods. 1, 2, § 17 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom v čase tvrdeného nesprávneho úradného postupu súdu, a § 44 ods. 8 Exekučného poriadku a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. V konaní najskôr zisťoval existenciu podmienok, ktoré zakladajú objektívnu zodpovednosť štátu za vznik škody, a ktoré musia byť splnené súčasne: 1/ nesprávny úradný postup pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia, 2/ vznik škody a 3/ príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Konštatoval, že na predmetné exekučné konanie sa vzťahuje zákon č. 233/1995

Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov. S poukazom na § 44 ods. 8 Exekučného poriadku uviedol, že 30 dňovú lehotu na vydanie uznesenia o zmene súdneho exekútora nemohol exekučný súd objektívne dodržať tak, aby v tejto lehote rozhodol aj o trovách exekúcie pôvodného exekútora a súčasne postúpil exekučný spis novému súdному exekútorovi. Zdôraznil, že návrh na zmenu súdneho exekútora bol exekučnému súdu doručený elektronickou poštou, bez označenia spisovej značky, pod ktorou sa konanie viedlo pred exekučným súdom, hoci mu musela byť známa z vydaných poverení na vykonanie exekúcie. Oneskorenie pri rozhodovaní o návrhu na zmenu súdneho exekútora bolo teda spôsobené aj konaním samotného žalobcu. K argumentácii žalobcu o porušení jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (pri rozhodovaní o návrhu na zmenu exekútora) uviedol, že existenciu zbytočných prieťahov v súdnom konaní môže určiť len Ústavný súd SR. Pojem „zbytočné prieťahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne a nemusí mať nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (II. ÚS 57/01, I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02). V zmysle týchto právnych záverov posúdil skutočnosť, že o návrhoch na zmenu exekútora bolo rozhodnuté po uplynutí zákonnej lehoty. Dospel k záveru, že žalobcovi v prípadoch podozrenia, že exekučný súd nekonal o jeho návrhoch na zmenu súdneho exekútora, nič nebránilo využiť účinný prostriedok nápravy, ktorým by bolo podanie sťažnosti predsedovi príslušného súdu proti porušovaniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa § 3 ods. 7 v spojení s § 62 a nasl. Zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch. Ak tento prostriedok nápravy nevyužil, zanedbal tým svoju všeobecnú preventívnu povinnosť v zmysle § 415 O.z., aby nedošlo ku škode na jeho majetku. Zdôraznil, že v čase podania návrhu na zmenu exekútora nemohlo dôjsť k žiadnej škode na strane oprávneného, keďže pôvodný exekútor má podľa zákona a na základe udeleného poverenia oprávnenie i povinnosť vykonávať úkony za účelom vymoženia pohľadávky oprávneného. Následne konštatoval, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, ale aj bremeno tvrdenia ohľadom prípadného vzniku škody. Keďže žalobca nepreukázal samotný vznik škody, tak vyhodnotenie tvrdení o výške škody, ktorá mu mala vzniknúť, by boli nehospodárne. Neobstojí tvrdenie žalobcu o tom, že presnú výšku škody nemôže vyčísliť s ohľadom na ochranu osobných údajov, obchodného tajomstva, resp. dôverných informácií. Ani v jednej zo spojených vecí nemožno konštatovať existenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a uvádzanou škodou, keď súd mal za to, že žalobcovi žiadna škoda nevznikla. Aj keby žalobca zdokladoval náklady na udržanie a správu informačného systému, nepreukázal ich spojitosť s nedodržaním lehoty na rozhodnutie o návrhu na zmenu exekútora, t.j., že by mu náklady nevznikli aj za situácie, ak by bola zákonná lehota dodržaná, keďže pohľadávka je exekučne vymáhaná. K uplatneniu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle § 17 ods. 2 Zák. č. 514/2003 Z.z. uviedol, že oneskorené rozhodnutie v prejednávanych veciach nezasahuje do práv žalobcu v takej miere, že by bolo na mieste jej priznanie. Bolo na žalobcovi, aby preukázal, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením. Samotné vedenie exekučného konania bez ohľadu na jeho dĺžku nie je objektívnou prekážkou na udržiavanie kontaktu oprávneného resp. exekútora s povinným a tak isto nie je dôvodom k vzniku insolventnosti povinného, pretože obvykle dôvodom nesplnenia dlhu povinného je jeho nesolventnosť ešte v čase pred rozhodnutím v základnom konaní. Tvrdenia žalobcu o pocitoch frustrácie, úzkosti, neistoty, a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti u riadiacich členov žalobcu vyhodnotil tak, že pre posúdenie vzniku nemajetkovej ujmy u právnickej osoby sú bezpredmetné, pretože ujma nevzniká priamo fyzickým osobám, ktoré sa na činnosti právnickej osoby nejakým spôsobom zúčastňujú. Žalobca nijako bližšie nekonkretizoval zánik podnikateľských aktivít a podnikateľských plánov neupresnil, v čom a ako oneskorené rozhodnutie o návrhu na zmenu exekútora ovplyvnilo jeho ďalšie podnikateľské postupy. Pokiaľ žalobca pri vyčíslení náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal z nálezov Ústavného súdu SR o zbytočných prieťahoch a poskytnutí finančného zadosťučinenia poukázal na to, že žalobca netvrdil a nepreukázal, že sa pokúšal vzniknuté prieťahy pri rozhodovaní exekučného súdu riešiť sťažnosťou predsedovi súdu, ktorý mohol zjednať nápravu a predísť tak prípadnej ujme na jeho strane, pričom uvedená procesná aktivita žalobcu, ako jedná z možných účinných právnych prostriedkov ochrany práv, je podmienená práve Ústavným súdom SR pri rozhodovaní o zbytočných prieťahoch a priznávaní náhrady nemajetkovej ujmy. Žalobu zamietol ako nedôvodnú, nakoľko nemal preukázané splnenie všetkých podmienok nevyhnutných pre konštatovanie zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. V závere rozhodnutia uviedol, že o námietke zaujatosti žalobcu bolo rozhodnuté ešte v čase, keď tieto veci boli pôvodne spojené na spoločné konanie a boli vedené pod sp. zn. 4C/106/2012. Vzhľadom na vznesenú námietku zaujatosti žalobcu voči všetkým sudcom Okresného súdu Považská Bystrica bol spis sp. zn. 4C/106/2012 predložený Krajskému súdu v Trenčíne za účelom, rozhodnutia o predmetnej námietke zaujatosti a Krajský súd v Trenčíne uznesením zo dňa 23.10.2012 č.k. 6NcC/359/2012-15 rozhodol

tak, že sudkyňu JUDr. Katarínu Krivulčíkovú z prejednávania a rozhodovania veci vedenej pod sp. zn. 4C/106/2012 nevylúčil. Toto rozhodnutie bolo doručené právnomu zástupcovi žalobcu dňa 15.05.2013. Spojené veci v prejednávanej veci boli vylúčené na samostatné konanie z konania vedeného pod sp. zn. 4C 106/2012 a následne spojené pod vec vedenú pod sp. zn. 4C 137/2012. Uznesenie č.k. 17NcC/538/2012-14 právny zástupca žalobcu prevzal dňa 16.01.2013. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil súd prvého stupňa podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a úspešnému žalovanému náhradu trov konania nepriznal z dôvodu, že mu žiadne trovy konania nevznikli.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p., keď účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.), rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.), súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p.), pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a) a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na to, že súd prvého stupňa nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O.s.p. a vec prejednať v jeho neprítomnosti. On, žalobca riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Ak napriek tomu súd prvého stupňa vec prejednal, odňal mu tým právo na konanie pred súdom. Tiež sudcu, ktorý vydal napadnutý rozsudok, nepovažoval za nestranného. Uviedol, že rozhodovanie veci zákonným sudcom (aj súdom) je základným predpokladom na naplnenie podmienok spravodlivého procesu (IV. ÚS 345/09). Základné právo na prejednanie a rozhodnutie veci nestranným súdom podľa čl. 36 ods. 1 Listiny a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je v občianskom súdnom konaní zabezpečené vylúčením sudcu z jej ďalšieho prejednávania a rozhodnutia pre jeho zaujatosť (§ 12 - 16 O.s.p., I. ÚS 27/98). Nedostatok nestrannosti sudcu je súčasťou pojmu „zákonný sudca“ (čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, III. ÚS 16/2000). Je názoru, že rozhodnutie krajského súdu vo veci nestrannosti je v rozpore s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva. Z toho dôvodu podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu. Za týchto okolností nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. V konaní bolo možné uskutočniť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Za danej procesnej situácie ústne pojednávanie nebolo neodkladným úkonom. Konečné rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Správanie súdu prvého stupňa, kedy predbehol vydaním konečného rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu, zakladá porušenie práva žalobcu na súdnu ochranu a marí jeho možnosť konať pred súdom. Žalobca taktiež poukázal na to, že nemal možnosť vyjadriť sa k tým tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd vychádzal v rozhodnutí a nemal možnosť vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal, a na ktorých založil toto rozhodnutie. Tým došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Koncepcia spravodlivého súdneho konania zahŕňa aj právo na kontradiktórne konanie, v ktorom musia mať strany možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné pre úspešnosť žaloby, ale aj možnosť oboznámiť sa so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami, k týmto sa vyjadriť s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. Žalobca ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov žalovaného, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie, ktorého rozsah a obsah si určil sám a vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či šlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise, pretože vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu. Dôvodil, že pokiaľ žalovaný nereagoval na výzvu súdu prvého stupňa, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobe v zmysle § 114 ods. 3 O.s.p., mal rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p. Ďalej súdu prvého stupňa vytýkal, že úplne ignoroval všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá mu vznikla s titulu udržiavania a správy informačného systému a titulom uplatnených výdavkov. V tejto časti považoval rozhodnutie za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, za prejav svojvôle a arbitrárnosti. Napriek tomu, že skutkový dej a skutkový základ je v tomto konaní jedinečný, súd prvého stupňa svoje

negatívne rozhodnutie odôvodnil úplne rovnakými dôvodmi a vetami ako v iných svojich rozhodnutiach, v ktorých vystupuje žalobca a žalovaný, avšak v ktorých bol rozdielny skutkový dej a základ. Nemožno ústavnoprávne akceptovať, že súd vytvára odôvodnenia rozsudkov formulárovým spôsobom. Žalobcovi nebolo z odôvodnenia napadnutého rozsudku zrejme akou úvahou súd prvého stupňa dospel k tomu, že majetková škoda a nemajetková ujma nevznikla. Žalobca hodlal v konaní prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd prvého stupňa však dokazovanie skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, žalobcu nepoučil podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej tak, aby mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy. Podľa žalobcu súd prvého stupňa vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky ako aj jeho práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Napadnuté rozhodnutie považoval žalobca za vnútorne rozporné, nakoľko súd prvého stupňa nekonštatoval zistené porušenie práva a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy žalobcovi. S poukazom na uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vrátil vec tomuto súdu na opätovné prejednanie.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou, včas v zákonnej lehote na podanie odvolania, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 42 ods.3 O.s.p. aj náležitosti podľa § 205 ods.1 O.s.p. s uvedením dôvodov odvolania vo veci samej, vykonal odvolací súd preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania. Dôvodmi odvolania vymedzenými žalobcom a ich rozsahom je odvolací súd viazaný podľa § 212 ods.1 O.s.p.

Odvolací súd prejednal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p. v rozsahu žalobcom podaného odvolania, bez nariadenia ústneho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a vo veci verejne vyhlásil rozsudok podľa § 211 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p., keď dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a preto napadnutý rozsudok podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, dôkladne sa zaoberal tvrdeniami a dôkazmi účastníkov konania, dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami uvedenými v § 132 O.s.p. a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, keď s poukazom na ním citované ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, zákona č. 233/1995 Z.z. Exekučného poriadku a zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní žalobu zamietol a žalovanému ako úspešnému účastníkovi konania náhradu trov konania potrebných na účelné uplatňovanie a bránenie práva podľa § 142 ods. 1 O.s.p. nepriznal z dôvodu, že tieto nešpecifikoval a v konaní mu žiadne nevznikli. Svoje rozhodnutie súd prvého stupňa podrobne a presvedčivo odôvodnil v súlade s požiadavkami § 157 ods. 2 O.s.p. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a konštatuje správnosť jeho dôvodov, na ktoré v podrobnostiach odkazuje. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia uvádza nasledovné dôvody.

Obligatórne (§ 212 ods. 3 O.s.p.) sa odvolací súd zaoberal, či v konaní pred súdom prvého stupňa nedošlo postupom súdu k procesným vadám uvedeným v § 221 ods. 1 písm. a/ - g/ O.s.p. a tzv. iným vadám konania, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odvolacie dôvody posudzoval odvolací súd podľa obsahu tohto opravného prostriedku. Žalobcom namietané vady konania vymedzené v § 221 ods. 1 písm. f/ a g/ O.s.p. sú vo svojej podstate porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj články 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Preto odvolací súd posudzoval či postupom súdu prvého stupňa nebola účastníkom odňatá možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) a vo veci rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.).

V ustanovení § 14 O.s.p. sú upravené podmienky, ktorých splnenie má za následok, že sudca je vylúčený z prejednania a rozhodovania veci. Predmetný dôvod odvolania sa však výslovne

obmedzuje len na rozhodovanie vylúčeného sudcu, nakoľko rozhodovacia činnosť ostatných sudcov tohto okresného súdu nie je v tejto veci daná. Námieta žalobcu, že napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa vydal vylúčený sudca, predstavuje odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p. Jej dôvodnosť posudzuje odvolací súd vždy, bez toho, aby bol pritom viazaný tým, či prípadne otázku zaujatosti sudcu posúdil ešte pred vydaním napadnutého rozhodnutia nadriadený súd (§ 16 O.s.p.). Z obsahu spisu vyplýva, že o námietke zaujatosti vo veci vedenej na súde prvého stupňa pod sp. zn. 4C/106/2012 (do tejto veci boli spojené veci pod sp. zn. 4C 106/2012; 4C 107/2012; 4C 109/2012 - 4C 122/2012; 4C 125/2012 - 4C 141/2012; 4C 143/2012; 4C 145/2012 - 4C 148/2012; 4C 150/2012 ; 4C 150/2012 - 4C 155/2012; 4C 157/2012; 4C 161/2012; 4C 163/2012 - 168/2012; 4C170/2012 - 4C/192/2012 rozhodol nadriadený súd dňa 23.10.2012 pod č.k. 6NcC/359/2012-15 tak, že sudkyňa JUDr. Katarína Krivulčíková z prejednávania a rozhodovania veci nebola vylúčená. Vyššie vedené veci v tom čase spojené v konaní sp. zn. 4C/106/2012 boli neskôr vylúčené na samostatné konanie a spojené pod sp. zn.4C/137/2012 a o námietke zaujatosti v týchto veciach rozhodol nadriadený súd pod č.k. 17NcC/538/2012-14, ktoré rozhodnutie prevzal právny zástupca dňa 16.01.2013. Dôvodom na pochybnosti o nezaujatosti namietanej sudkyne, ktorá o veci rozhodla, nemôžu byť ani úvahy žalobcu založené na skutočnosti, že súd prvého stupňa svojim nesprávnym úradným postupom zapríčinil vznik škody na strane žalobcu, lebo táto skutočnosť sama o sebe nevypovedá nič o vzťahu namietaného sudcu k účastníkom a k prejednávanej veci a nemožno z nej odvodiť, že by bola spôsobilá ovplyvniť jej nestranné rozhodnutie. Odvolací súd preto vyhodnotil uplatnenú odvoláciu námietku žalobcu ako nedôvodnú.

Odňatím možnosti konať pred súdom treba vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorým bola účastníkovi znemožnená realizácia tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva. K pojmovým znakom tohto odňatia patrí odňatie možnosti konať pred súdom, k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu a možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Tieto pojmové znaky musia byť splnené súčasne. V súvislosti s týmto odvolacím dôvodom odvolací súd preskúmal splnenie podmienok na postup súdu prvého stupňa v konaní podľa § 114 ods. 1, 2, § 120 ods. 4, § 101 ods. 2 a § 123 O.s.p.

Podľa § 114 ods. 2 O.s.p., v rámci prípravy pojednávania súd doručí návrh na začatie konania (žalobu) odporcovi (žalovanému) spolu s rovnopisom a prílohami návrhu do vlastných rúk a poučí účastníkov podľa § 120 ods. 4. Vyjadrenie odporcu súd bezodkladne odošle žalobcovi.

Procesnou povinnosťou súdu je pripraviť pojednávanie tak, aby ochrana práv účastníka bola rýchla a účinná a aby sa rozhodlo spravidla na jedinom pojednávaní. Súd musí procesné úkony vykonávať tak, aby nedochádzalo k porušovaniu práva účastníka na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Prípravou pojednávania podľa § 114 O.s.p. treba rozumieť všetku činnosť sudcu (predsedu senátu) od začiatku konania na súde až do začatia pojednávania vo veci. K procesným úkonom, ktoré je súd povinný vykonať podľa § 114 ods. 2 O.s.p. patrí doručenie návrhu na začatie konania (žaloby) spolu s prílohami odporcovi (žalovanému) do vlastných rúk na vyjadrenie s uvedením rozhodujúcich skutočností na svoju obranu a označenie dôkazov, ktorých sa dovoľáva, prípadne na predloženie listiny, v súdom určenej lehote. Občiansky súdny poriadok lehotu na vyjadrenie neurčuje, ide o tzv. sudcovskú lehotu, ktorú možno v odôvodnených prípadoch z vážnych dôvodov predĺžiť. V rámci prípravy pojednávania vykoná súd poučenie všetkých účastníkov konania podľa § 120 ods. 4 O.s.p., vrátane tých, ktorí sú zastúpení v konaní právnym zástupcom. Ide o prejav koncentračnej zásady a zásady neúplnej apelácie civilného procesu. Ak žalovaný splní povinnosť a k žalobe a k prílohám sa vyjadrí v lehote určenej súdom, súd toto vyjadrenie bez zbytočného odkladu odošle žalobcovi.

Odvolací súd po preskúmaní postupu súdu prvého stupňa konštatuje, že postup tohto súdu zodpovedá všetkým stanoveným procesným podmienkam prípravy pojednávania podľa § 114 ods. 2 O.s.p. Súd prvého stupňa spolu s predvolaním na pojednávanie na deň 04.09.2013 doručil právnomu zástupcovi žalobcu a žalovanému poučenie účastníka konania podľa § 120 ods. 4 O.s.p. dňa 12.07.2013. Vyjadrenie žalovaného k veci bolo doručené právnomu zástupcovi žalobcu dňa 26.08.2013. Dňa 04.09.2013 o 6:39 hod. doručil právny zástupca žalobcu súdu prvého stupňa e-mailom návrh na zrušenie pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu, konkrétne, že mu nebolo doručené rozhodnutie krajského súdu o vylúčení, resp. nevyvylúčení sudcov Okresného súdu Považská Bystrica. Toto pojednávanie bolo odročené a dňa 23.09.2013 súd prvého stupňa vo veci rozhodol. Keďže právnomu zástupcovi žalobcu bolo uznesenie Krajského súdu v Trenčíne č.k. 6NcC/359/2012-15

doručené dňa 15.05.2013, taktiež uznesenie Krajského súdu v Trenčíne č.k. 17NcC/538/2012-14 zo dňa 16.01.2013 vo veci námietky zaujatosti vznesenej v konaní sp. zn. 4C/137/2012 bolo mu doručené dňa 15.05.2013. Tvrdenie žalobcu o nedoručení uznesení nadriadeného súdu o ním vznesených námietkach zaujatosti nie je pravdivé.

K odvolacej námietke, že žalobca nemal možnosť vyjadriť sa k tým tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd vychádzal v rozhodnutí a nemal možnosť vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a na ktorých založil toto rozhodnutie, ďalej že nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, takže nemal možnosť sa k ním vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení, odvolací súd uvádza, že koncepcia spravodlivého súdneho konania zahŕňa aj právo na kontradiktórne konanie, v ktorom musia mať strany možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné pre úspešnosť žaloby, ale aj možnosť oboznámiť sa so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami, k týmto sa vyjadriť s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že žalobca mal objektívnu možnosť vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam a dôkazom, ktoré uviedol a navrhol žalovaný v písomnom vyjadrení. Vyjadrenie žalovaného spolu s pripojenými prílohami k vyjadreniu mal právny zástupca vo svojej fatickej dispozícii od 26.08.2013 pred začiatkom pojednávania vo veci samej dňa 23.09.2013. V tomto smere je tvrdenie žalobcu nepravdivé.

Na prejednanie veci nariadil súd prvého stupňa pojednávanie podľa § 115 ods. 1 O.s.p. pri zachovaní lehoty podľa § 115 ods. 2 O.s.p. po splnení procesných povinností podľa § 114 ods. 2 O.s.p. Súd prvého stupňa vec prejednal a rozhodol bez účasti účastníkov konania a právneho zástupcu žalobcu postupom podľa § 101 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 119 ods. 4 O.s.p. Na strane právneho zástupcu žalobcu absentoval dôležitý dôvod, pre ktorý by bol súd prvého stupňa povinný pojednávanie dňa 23.09.2013 zrušiť alebo odročiť. Vykonať uznesenie Krajského súdu v Trenčíne o nevyhlásení zákonnej sudkyne z pojednávania a rozhodovania veci je v ďalších štádiách konania pre súd prvého stupňa záväzná a súd prvého stupňa bol povinný v prejednávaní veci ďalej konať v súlade so svojou povinnosťou podľa § 1 ods. 1 O.s.p. Ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. umožňuje súdu vec prejednať a rozhodnúť v neprítomnosti účastníka konania alebo jeho právneho zástupcu v prípade splnenia podmienok, ktoré spočívajú v tom, že účastník konania alebo jeho právny zástupca bol na pojednávanie riadne predvolaný so zachovaním 5-dňovej lehoty na prípravu pojednávania (§ 115 ods. 2 O.s.p.) a tento účastník konania alebo jeho právny zástupca včas nepožiadala z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania. Tento dôležitý dôvod, pre povahu ktorého sa nemôže pojednávania účastník zúčastniť sa musí týkať predovšetkým jeho osoby a mal by sa vyznačovať určitou mierou nepredvídateľnosti, mal by byť závažný a svojím rozsahom alebo z iných dôvodov by mal obsahovať dôvodený znak ospravedlnosti. Dôležitosť dôvodu treba hodnotiť ku všetkým okolnostiam konkrétnej veci aj s prihliadnutím na zásadu hospodárnosti. Odvolací súd je toho názoru, že v súlade s § 41 ods. 2 O.s.p. je potrebné návrh na zrušenie pojednávania posúdiť ako návrh na odročenie pojednávania podľa § 119 ods. 2 O.s.p. Novela Občianskeho súdneho poriadku vykonaná zákonom č. 388/2011 Z.z. s účinnosťou od 1.1.2012 zaviedla obligatórne náležitosti návrhu na odročenie pojednávania. Návrh právneho zástupcu žalobcu tieto obligatórne náležitosti neobsahuje. Odvolací súd konštatuje, že z obsahu predmetného návrhu nevyplýva žiadny dôležitý dôvod neúčasti právneho zástupcu žalobcu na pojednávaní súdu prvého stupňa. Súd prvého stupňa návrh právneho zástupcu žalobcu neakceptoval, preto mu nevznikla informačná povinnosť podľa § 119 ods. 4 O.s.p. Za daného procesného stavu súd prvého stupňa nariadením pojednávania na prejednanie veci samej umožnil sporovým stranám zúčastniť sa prejednania veci vrátane možnosti označiť rozhodné skutočnosti a dôkazy, vyjadriť ku všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali (§ 123 O.s.p.), vykonať zhrnutie návrhov a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci (§ 118 ods. 4 O.s.p.). Odvolací súd preskúmaním postupu súdu prvého stupňa, s prihliadnutím na všetky okolnosti veci, vyhodnotil postup tohto súdu ako správny, keď mal preukázané, že súd prvého stupňa mal pre prejednanie veci v neprítomnosti právneho zástupcu žalobcu a žalovaného splnené všetky podmienky podľa § 101 ods. 2 O.s.p. Zo skutočností a postupov súdu prvého stupňa v konaní vyplýva, že právo žalobcu na kontradiktórnosť súdneho procesu nebolo porušené. Prejednaním veci v neprítomnosti účastníkov konania súd prvého stupňa neodňal účastníkom konania možnosť konať pred súdom. Súdne konanie v predmetnej veci prebehlo pred súdom prvého stupňa s pojednávaním. Právny zástupca žalobcu a žalovaný mali reálnu možnosť predkladať skutočnosti a dôkazy najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým súd prvého stupňa končil dokazovanie. Pred skončením dokazovania súd prvého stupňa vykonal poučenie účastníkov podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a potom v súlade s § 118 ods. 4 O.s.p. uznesením vyhlásil dokazovanie za skončené. Odvoláciu námietku žalobcu o odňatí možnosti konať pred súdom postupom súdu prvého

stupňa vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú. Odvolací súd považuje za nepravdivé tvrdenie právneho zástupcu žalobcu o absencii poučenia podľa § 120 ods. 4 O.s.p.

Odvolací súd je toho názoru, že žalobca v konaní nespĺnil dôkaznú povinnosť podľa § 120 ods. 1 O.s.p. V sporových konaniach, ako je aj v danej veci, sa nespĺnenie dôkaznej povinnosti prejaví v nepriaznivom meritórnom rozhodnutí pre účastníka, ktorý svoje dôkazné bremeno neunesol. Dôkazné bremeno je procesný inštitút, ktorý spočíva v zodpovednosti účastníka konania za to, že v konaní budú preukázané tie rozhodné skutočnosti, ku ktorým sa dôkazné bremeno viaže. Povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť závisí od účastníkov konania, ktorí tým vymedzujú predmet dokazovania, teda to čo má byť preukázané. Na preukázanie skutočností, ohľadom ktorých má účastník konania dôkazné bremeno slúži dôkaz, dôkazný prostriedok realizovaný v procese dokazovania. Vymedzenie okruhu skutočností, ktoré musí účastník uviesť a následne preukázať závisí od hypotézy hmotnoprávnej normy upravujúcej sporný vzťah medzi účastníkmi. Táto norma zároveň určuje rozsah dôkaznej povinnosti a dôkazného bremena. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci má charakter objektívnej zodpovednosti, ktorej podmienkami sú : výkon verejnej moci príslušným orgánom verejnej moci, vznik škody alebo nemajetkovej ujmy poškodenému a príčinná súvislosť medzi nimi. Tieto podmienky musí preukázať poškodený, ktorý znáša dôkazné bremeno o skutočnostiach, ktoré zakladajú objektívnu zodpovednosť štátu.

Právne vzťahy, z ktorých žalobca odvodzoval nároky uplatnené žalobou sú upravené zákonom č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (účinnosť 1. júla 2004, zmena vykonaná zákonom č. 215/2007 Z.z. s účinnosťou od 1. septembrom 2007, zmena vykonaná zákonom č. 477/2008 Z.z. a zákonom č. 517/2008 Z.z. s účinnosťou od 1. januárom 2009, zmena vykonaná zákonom č.508/2010 Z.z. s účinnosťou od 1. januárom 2011) v znení do 31.12.2012.

Podľa § 3 ods. 1 písm. d/ zákona č. 514/2003 Z.z., štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Vychádzajúc z citovaných ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. predstavuje existencia nesprávneho úradného postupu pri výkone verejnej moci orgánom verejnej moci hypotézu právnej normy. Pokiaľ nesprávny úradný postup existuje, nastupuje dispozícia právnej normy predstavujúca zodpovednosť štátu ako zodpovednostného subjektu za škodu, ktorá predstavuje právny následok nesprávneho úradného postupu v podobe sankcie. Dôkazná povinnosť žalobcu spočívala v preukázaní nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Považská Bystrica v jednotlivých exekučných konaniach. Nesprávny úradný postup žalobca charakterizoval ako nevydanie rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prietahov a vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok. Na preukázanie nesprávneho úradného postupu súdu prvého stupňa spočívajúceho v tom, že o návrhu na zmenu súdneho exekútora v ním uvádzaných exekučných veciach nerozhodol v

zákonom stanovenej lehote, žalobca navrhoval ako dôkaz súdne spisy exekučného súdu vedené medzi oprávneným - žalobcom a povinnými uvedenými v jednotlivých žalobných návrhoch, ktorí boli označení menom a priezviskom, číslom zmluvy o úvere, z ktorej vyplýval záväzok povinného, ktorého neplnením vznikla peňažná pohľadávka, ktorej vymoženia sa žalobca domáhal, a číslom exekučnej veci vedenej u súdneho exekútora. Súd prvého stupňa po zistení, že ide o exekučné konania vedené Okresným súdom Považská Bystrica, si tieto exekučné spisy pripojil.

V danom prípade bolo povinnosťou žalobcu preukázať, že exekučným súdom v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov, je nesprávnym úradným postupom podľa právoplatného rozhodnutia vydaného v inom konaní (sťažnosť u predsedu súdu na podklade sťažnosti na prieťahy, disciplinárne konanie, konanie pred Ústavným súdom Slovenskej republiky, konanie pred Európskym súdom pre ľudské práva). Žalobca nepreukázal, že prieťahy, o ktorých bolo v inom konaní rozhodnuté, sú neodôvodnené, boli podstatnou a rozhodujúcou príčinou vzniku škody žalobcu v exekučnom konaní z dôvodu, že jeho pohľadávka sa stala nevymáhateľnou a nevykonateľnou.

Odvolačný súd dospel k záveru, že nevydanie uznesenia o zmene súdneho exekútora v zákonom stanovenej lehote je treba považovať za nesprávny úradný postup exekučného súdu v zmysle prieťahov v konaní. Zároveň je treba uviesť, že nesprávny úradný postup sám, bez kumulatívneho splnenia ostatných predpokladov - vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi vznikom škody a nesprávnym úradným postupom, nezakladá vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú výkonom verejnej moci. Súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku odôvodnil nenaplnenie naposledy uvedených predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu a konštatoval, že žalobca nepreukázal vznik škody a príčinnú súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. Žalobca, napriek úvodnému všeobecnému uvedeniu odvolacích dôvodov, v odvolaní neuviedol (nepochybné z dôvodu predkladania veľkého množstva typových podaní na súdy), aké konkrétne nedostatky meritórnemu posúdeniu prejednávaneho prípadu a vecnému dôvodu zamietnutia návrhu, vytýka. Uvádza len všeobecné konštatovania (napr. "súd sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané", "súd úplne ignoroval všetky tvrdenia žalobcu o majetkovej škode z titulu na udržiavanie a správu informačného systému a z titulu výdavkov na administratívne spracovanie textov urgencií atď."), ktoré uvádzal aj v návrhu. Okrem toho uvedené odvolacie tvrdenie nevyplýva z predmetného rozhodnutia a nezodpovedá ani skutkovým zisteniam ani právnenému hodnoteniu uvedenému v odôvodnení rozhodnutia okresného súdu. Žalobca v odvolaní nenapadol podrobné skutkové a právne závery súdu prvého stupňa o nepreukázanom naplnení predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu (neexistenciu nesprávneho úradného postupu, škody a príčinnej súvislosti). Rovnako žalobca v odvolaní žiadnou odvolacou námietkou nenapadol hmotnoprávne dôvody zamietnutia návrhu na náhradu nemajetkovej ujmy. Napadnutý rozsudok považuje odvolací súd za vecne správny, pretože následkom nepreukázaného kumulatívneho naplnenia všetkých predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu je zamietnutie návrhu žalobcu dôvodné.

Žalobcom namietaný nesprávny úradný postup súdu ako orgánu verejnej moci, ktorého následkom mu vznikla majetková škoda a nemajetková ujma, súvisel s rozhodovacou činnosťou súdu. Odvolací súd vychádzajúc z obsahu tvrdení uvedených žalobcom v žalobe je toho názoru, že žalobcom namietaný nesprávny úradný postup charakterizovaný ako vykonanie úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok, nemožno pod nesprávny úradný postup vôbec podriaďiť. Je nepochybné, že žalobca namietal vady exekučného konania a vady exekučného rozhodnutia. V danom prípade bolo povinnosťou žalobcu preukázať, že o návrhoch na zmenu súdneho exekútora v konaniach vedených pred Okresným súdom Považská Bystrica pod sp. zn. 6Er 631/2009, 6Er 633/2009, 3Er 103/2009, 8Er 794/2010, 5Er 8/2009, 10Er 5/2009, 10Er 865/2009, 8Er 279/2009, 6Er 632/2009, 3Er 706/2012, 10Er 631/2009, 5Er 673/2010, 6Er 765/2011, 6Er 444/2012, 3Er 103/2009, 10Er 502/2008, exekučný súd nerozhodol v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov a že toto rozhodnutie je nesprávnym úradným postupom podľa právoplatného rozhodnutia vydaného v inom konaní (sťažnosť u predsedu súdu na prieťahy v konaní, disciplinárne konanie, konanie pred Ústavným súdom SR, konanie pred Európskym súdom pre ľudské práva). Žalobca nepreukázal, že prieťahy v exekučnom konaní sú neodôvodnené a boli podstatnou a rozhodujúcou príčinou vzniku škody žalobcu.

Zákon č. 514/2003 Z.z. stanovuje obligatórne mimosúdne prejednanie nároku na náhradu škody v prípadoch, keď ku škode došlo nezákonným rozhodnutím (§ 7) ako aj nesprávnym úradným postupom (§ 9). Žalobca v konaní nepredložil žiadnu listinu o vykonaní mimosúdneho prejednania nároku na náhradu

škody s príslušným orgánom štátu. Podmienkou podania žaloby na súde je predchádzajúce mimosúdne prejednanie nároku (§ 16). Túto podmienku musí splniť žalobca a splnenie tejto podmienky nie je možné zamieňať s vykonaním dôkazov v procese dokazovania tak, ako to označil v žalobe, keď ako dôkaz navrhol vykonať pripojenie spisu žalovaného k predbežnému prerokovaniu nároku.

Odvolacie dôvody prezentované žalobcom v odvolaní nemajú oporu v zistenom skutkovom stave ani v právnom posúdení veci súdom prvého stupňa. Predloženie listinného dôkazu v podobe znaleckého posudku, ktorý mienil žalobca v konaní vykonať, môže byť odvolacím dôvodom iba za splnenia zákonných podmienok podľa § 205a ods. 1 O.s.p., čo v danom prípade nenastalo. Odvolací súd uvádza, že aj v prípade jeho pripojenia, nevykonanie dokazovania oboznámením obsahu tohto znaleckého posudku by vzhľadom na záver súdu prvého stupňa nespôsobilо nesprávnošť napadnutého rozsudku.

Po preskúmaní obsahu žalobcom podaného odvolania proti rozsudku súdu prvého stupňa odvolací súd konštatuje, že vyššie uvedené odvolacie dôvody sú vo vzťahu k prejednávanej veci nepravdivé. Je zrejmé, že obsah podaného odvolania vyhotovil právny zástupca žalobcu tak, aby obsiahol odvolacie dôvody takmer vo všetkých veciach, v ktorých žalobca uplatnil proti žalovanému na súdoch Slovenskej republiky svoje nároky na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Uvedené sa prejavuje predovšetkým v námietkach proti procesnému postupu súdu prvého stupňa, keď žalobca napríklad na jednej strane tvrdí, že súd rozhodol bez pojednávania a na druhej strane tvrdí, že pre nariadenie pojednávania vo veci samej nemal súd splnené základné povinnosti a zákonné podmienky. Z tohto pohľadu sa obsah odvolania javí bez znalosti konkrétnej procesnej situácie v postupe súdu prvého stupňa v danej veci.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods.1 v spojení s § 142 ods.1 O.s.p. Žalovaný, ktorému by podľa výsledku konania patrila náhrada trov odvolacieho konania, si výšku týchto trov nevyčíslil do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozsudku, zo spisu mu žiadne trovy odvolacieho konania nevyplývajú, preto odvolací súd mu náhradu trov odvolacieho konania podľa § 151 ods. 2 O.s.p. nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.